ការប្រគល់ខ្លួន (surrender)

ការប្រគល់ខ្លួន ជាការប្រគល់នូវបុគ្គលណាម្នាក់ដោយរដ្ឋ ឬអង្គភាព ទៅដល់តុលាការ ព្រហ្មទណ្ឌអន្តរជាតិមានសមត្ថកិច្ច។ ការប្រគល់ខ្លួននេះ មានចែងក្នុងលក្ខន្តិកៈនៃតុលាការព្រហ្មទណ្ឌអន្តរជាតិមាត្រា ១០២ (International Criminal Court: ICC)។ ទង្វើនេះ ខុសគ្នាខ្លះនឹងបត្យាប័ន (extradition) ដែលជាការបញ្ជូនបុគ្គលរវាងរដ្ឋ និងរដ្ឋ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក្តី ក៏មានលក្ខខ័ណ្ឌ និងឧបសគ្គស្រដៀងគ្នា។ នេះដូចជា ការមិនប្រគល់ជនដែលមានសញ្ជាតិ និងគោលការណ៍ពិសេស (rule of specialty)។ ការប្រើប្រាស់គោលការណ៍នេះ មិនទំនងជាតឹងរឹងទេ ដោយសារ ទម្ងន់នៃភាពមិនចង់ឲ្យមាននិទ្ទណ្ឌភាពដល់ទង្វើល្មើសក្រោមច្បាប់អន្តរជាតិ។

ការប្រគល់ខ្លួននេះ ក៏មានបញ្ហាប្រឈមនៅ ICC អនុលោមតាមមាត្រា៩៨ នៃ លក្ខន្តិកៈដែលអាចត្រូវបានបកស្រាយមិនបញ្ជូនខ្លួនជនទីបី ទៅ ICC ដោយសារជននោះ មានអភ័យឯកសិទ្ធិ (រដ្ឋនោះ មិនមែនជាភាគីនៃលក្ខន្តិកៈ)។ ផ្អែកតាមមូលហេតុនេះ សហរដ្ឋអាមេរិក ដែលមិនមែនជាភាគីនៃលក្ខន្តិកៈ បានចុះកិច្ចព្រមព្រៀងជាង ១០០ ជាមួយរដ្ឋជាច្រើន ក្នុងគោលបំណង មិនឲ្យរដ្ឋជាភាគី បញ្ជូនជនជាតិអាមេរិកទៅ ICC (Antonio Cassese, the Oxford Companion to International Criminal Justice, 2009, p.527។

ខ្លឹមសារបន្ថែម៖ សហរដ្ឋអាមេរិក ក៏បានចុះកិច្ចព្រមព្រៀងទ្វេភាគី ដែរជាមួយព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា (bilateral agreement between USA and Cambodia)។